© 2013 by Editura POLIROM

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Foto copertă: © Brad Florescu
Foto autor: din arhiva personală

www. cartearomaneasca.ro

Editura CARTEA ROMÂNEASCĂ
București, Calea Victoriei nr. 133, sect. I

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

COSTIN, BOGDAN

Cum să faci primul milion / Bogdan Costin. – București: Cartea Românească, 2013

ISBN print: 978-973-23-3037-1
ISBN ePub: 978-973-46-4056-0
ISBN PDF: 978-973-46-4057-7

821.135.1-31

Printed in ROMANIA

Bogdan Costin

Cum să faci primul milion

roman

CARTEA ROMÂNEASCĂ
2013

— Bravo, Watson.

— Ce? Ce Watson?

— Nimic, ziceam și eu așa.

— Păi ce faci, vii?

Pentru că n-am chef să merg acolo, ci să lenevesc mai departe în pat și să mă uit la meciurile de K1, în reluare, de pe Sport.ro, îi spun:

— Stai așa, că mă fute o lene...

— Io zic să vii, că e promițător.

E promițător pentru el, pentru comisionul pe care-l miroase azi.

— Stai că poate o rezolvăm mai rapid, acum, prin telefon. Auzi, mă. Are calculator?

— Da.

— Dă-i drumul.

— Ce?

— Pornește calculatorul.

— Așa. Care-i faza?

Pun telefonul pe *speaker*, îl așez pe pat și mă întind cât sunt de lung. Aștept.

— Ce are, PC? întreb eu după o jumătate de minut în care Radu nu zice nimic.

— Da.

— Ce toantă. Băi, nu înțeleg de ce nu-și iau oamenii Mac, pornește instant și ăsta e doar unul dintre avantajele cele mai nesemnificative ale unui Mac față de PC.

— Ce vorbești, mă? Ce-are PC-urile? Și eu am PC. Merge foarte bine.

— *OK. I rest my case.*

— Adică?

— E un căcat de calculator, băi.

— Nu e. Mac-urile e naspa. Nici nu poți pune jocuri ca lumea pe ele. Eu am unul cu ecran mare, se vede mai bine filmele pe el ca pe televizor.

— A pornit?

— Stai așa... se încarcă.

— Exact ce vorbeam.

În cele din urmă, după câteva minute, PC-ul e pregătit pentru interacțiunea cu utilizatorul.

— Dă drumul la Facebook.

Majoritatea oamenilor normali la cap își pun calculatorul de acasă să le rețină parola și astfel poți intra în contul lor de Facebook fără să mai ai nevoie de ea. Intuiție corectă. Mi-am făcut și eu în urmă cu un an cont pe Facebook. Am cedat presiunii sociale de la job. Să n-ai cont pe Facebook când lucrezi într-o agenție de publicitate te ostracizează mai rău decât dacă ai fi un țigan homosexual cu sindrom Down.

— Gata, mă, am intrat. Sunt pe contul ei. Mamă, ce poză de profil are. Complet diferită. Arată mult mai bine în poză decât în realitate. Deci, zi, ce facem?

— Bun. Stai să mă gândesc. Câți prieteni are?

— Trei mii șapte sute douăzeci și nouă.

— Perfect.

Pentru mine e ceva nou. Trebuie să găsesc o soluție. La o adică, nici nu mai sun clientul potrivit și îi dau drumul așa. Dar încă nu știu ce. Scanez prin baza mea de clienți în căutarea unui caz potrivit.

— O să scrii un *status*, ultimul ei *status*, ultimele ei cuvinte, apoi ieși imediat. Asta e ideea de azi. Ai înțeles?

— Da.

— Doar că nu știu încă ce. Auzi, la ce a dat *like*? Vezi la profil.

Durează un minut până când Radu zice:

— Doar muzică și seriale.

— Uită-te la pozele ei și spune-mi ce-i place, pe unde merge, cu ce se ocupă, ce *status*-uri pune, la ce dă *like*.

— Acuși! Iubitul, iubitul... mare, munte, *snowboarding*, karaoke, petreceri. Veneția.

— Auzi, zi-mi și mie numele ei, ca să mă uit și eu pe profilul ei.

Mi-l zice, intru pe facebook și o găsesc rapid. E genul acela care are mii de prieteni pe listă. Cred că invită orice persoană îi

apare la sugestii de prieteni. Nebună. Când văd o idioată din asta cu mii de prieteni, mi-e clar că-i dusă cu capul, că are o viziune total greșită asupra vieții. N-ai cum să ai mai mult de doi, trei prieteni foarte buni în viață. Restul nu contează, sunt balast sau țin doar de un context cum ar fi un job sau o căsnicie. Oamenii normali se limitează totuși la câteva sute de *friends*. Dar, în cazul de față, am noroc că are atâtea mii de oameni pe listă. E bine pentru că ultimele ei cuvinte vor ajunge la mulți oameni. Numai să găsesc un mesaj bun pe care să li-l transmit și căruia ei să-i dea *share*, nu doar să îl citească. Sunt ultimele ei cuvinte, trebuie să fie un amestec de *advertising* și tragism. Să plângă lumea în sală și să nu mai uite niciodată brandul respectiv. Din poze, pare pasionată de *snowboard*. Nu am timp să caut *status*-ul ideal, lucrez sub presiune aici, asta e, dacă acum nu vine ideea perfectă, o să vină data viitoare. Oricum sunt mulțumit că tocmai descopăr un nou mod de a executa în mediul *online* ideea mea, așa că mă hotărăsc să nu mai caut perfecțiunea, din cauza perfecționismului de multe ori nu faci nicio brânză, așa că-i spun lui Radu:

— Gata, mă, că nu mai avem timp. Scrie așa: *Tot ce sper e că ninge în rai și că o să găsesc acolo o pârtie și un mic magazin BoardMax ca să-mi iau o placă. Asta e ce-am iubit mai mult. Adio, lume. Aș zice că mi-a părut bine, dar nu e așa.* Ai scris?

— Cum se scrie *BoardMax*?

Îi dictez, literă cu literă. Ultimele ei cuvinte. Poate cele mai memorabile din viața ei. Oamenii se dau în vânt după ultimele cuvinte ale cuiva, chiar dacă nu e o celebritate. Ultimele cuvinte au mereu un efect magic.

— Gata, am ieșit. Șterg amprentele de pe taste și o șterg de-aici.

— Așa să faci.

BoardMax e rețeaua de magazine a vechiului meu tovarăș Dan Comșea în care găsești orice-ți poți imagina că ai nevoie pentru *snowboard*, de la cele obișnuite cum sunt plăci, țoale, căști, ochelari până la cele mai absurde cum sunt batiste,

brichete, dopuri de urechi sau prezervative. Îl sun să-i spun trăznaia, o acceptă fără probleme, n-are cum să dăuneze brandului, dimpotrivă. E chiar entuziasmat de noutatea mediului, e bucuros că e prezent în *social media*. Îl sun și pe Dorian să investigheze, printre altele, și profilul de Facebook al tipei și să dea știrea mai departe în *online*, pe site-ul foarte accesat al tabloidului unde lucrează. O captură de ecran cu pagina ei de Facebook, cu ultimul ei *status*. Oricum, toți prietenii din lista ei urmează să afle că ea nu mai e printre noi și să vadă ultimele ei cuvinte de pe Facebook, postate cu puțin timp înainte să ia decizia fatală. Pentru că de ora oficială a decesului se ocupă legistul. Nu contează ce zice amica ei, autoarea apelului la 112.

Pare un nou caz reușit. Merit mai departe o sâmbătă relaxantă. Mă întorc la meciurile din K1 în timp ce socotesc în minte câți bani încasez și câți trebuie să dau echipei.

Pe la prânz mă extrag cu regret din pat și mă duc în mall-ul de la Băneasa să mănânc ceva, să îmi cumpăr niște țoale și eventual să intru la un film. Beau o cafea la Starbucks, mă plimb prin magazine, îmi caut sandale, nădragi de baie noi și ceva cămăși de vară. Când ies din magazinul H&M, o văd coborând pe scările rulante. Diana, la rândul ei, mă vede stând la baza lor. E singură și rapid devine evident că e șocată de felul în care arăt acum. Adică, fără falsă modestie, ca un zeu din Grecia Antică, Apollo, de exemplu. Se fac șapte luni de când suntem despărțiți, de când Diana nu m-a mai văzut. Nici ea nu arată rău, clar merge la sală. Așa fac toate femeile când ies din nou pe piață. E mai suplă, dar are chipul obosit, mai ridat, și cearcăne adânci. Nici părul nu-i e în cele mai bune zile ale lui. Se vede că se dă în ea o luptă zilnică între a se chinui să ajungă din nou la standardele necesare capturării unui mascul nou și a renunța complet, a se lăsa pradă indiferenței față de propria imagine și unei depresii galopante care o pot transforma rapid într-o vrăjitoare grasă.

Schimbăm câteva cuvinte. Ea e stingheră și vizibil emoționată. Eu nu simt nimic. Parcă ne-am fi despărțit la intrarea în mall în urmă cu șapte luni ca fiecare să meargă prin magazinele lui de țoale și acum ne-am reîntâlnit.

Mă vede îmbrăcat ca un robocop, cu genunchiere, cotiere, protecția de spate, și mă întreabă dacă mi-am luat motor. Îi confirm. Știu cât de mult urăște ea ideea asta mai veche a mea.

Vorbim despre vremea de afară și, la sfârșit, mă întreabă dacă nu cumva am chef să văd un film diseară, la ea acasă. Pare că vrea să ne împăcăm, ceea ce e exclus în ceea ce mă privește, dar am chef de sex și e aproape cinci după-amiaza. Să obțin o partidă de sex cu altcineva la ora asta ar presupune un efort prea mare pentru mine acum, având în vedere că mi-e o lene teribilă și nu am chef de alergătură prin cluburi diseară și de toate cele cincisprezece minute de sporovăială necesare, din punctul de vedere al femelei, înainte de a se acupla cu mine. Așa că accept calea ușoară și îi spun că trec diseară pe la ea.

Trebuie să ajung pe-acasă ca să îmi las motorul și să mă schimb. Așa că pe la cinci părăsesc Mall-ul după ce mă ghiftuiesc cu un meniu libanez de la Colțul Verde constând în humus, falafel și tabule.

Pe drumul spre casă, la semaforul de la Casa Presei Libere, un alt motociclist oprește în dreptul meu. Mă privește, dă din cap admirativ și mă salută scurt, cu gestul clasic pe care-l împărtășesc motocicliștii de pe meleagurile noastre românești. Îi răspund la salut doar cu o mișcare scurtă a capului, dar port casca și nu are cum să vadă rânjetul disprețuitor de pe fața mea.

Prietene, dacă chiar crezi că ne leagă ceva doar din cauză că ne deplasăm prin oraș cu vehiculele astea asemănătoare, pe două roți, numite motoare, te înșeli amarnic. Nu am nimic în comun cu tine. Absolut nimic. Nu fac parte din grupul tău. Nu mă interesează cine ești și ce faci. Nu o să vin cu băieții din clubul motocicliștilor la înmormântarea ta, atunci când un idiot de la volan o să schimbe banda fără să te observe. Eventual vin cu tovarășii mei de pe ambulanță dacă e un caz promițător. În rest nu-mi pasă de viața ta patetică, de eroismul tău banal din trafic. Te salut doar așa, ca să te simți tu bine, fraiere.

Ajung la Diana pe la șapte seara cu un taxi. E în continuare șocată de faptul că arăt atât de bine, se vede pe fața ei. Probabil

îi e și frică când se gândește cât de ușor îmi e să-mi găsesc alte femei. Mai știe și că e plin orașul de tinere focoase, obsedate de sex, care sunt înnebunite după motociclişti. Motiv pentru care acum e docilă, aproape supusă. E de nerecunoscut față de Diana din ultimele luni de dinainte de despărțirea noastră. Și e îmbrăcată chiar sexy.

Acum locuiește singură într-un apartament cu două camere de lângă Piața Alba Iulia. E mobilat aproape exclusiv de la Ikea. În continuare, Diana mă șochează cu obsesia ei pentru ordine și curățenie. Nicio urmă de praf, nicio pată nicăieri, prin bucătărie, pe vreun geam, niciun fir de păr pe gresie. Totul e așezat acolo unde îi e locul. Pare mai degrabă că am intrat în *Muzeul Zilei de Azi* decât într-o casă locuită de un om viu.

Se apropie de raftul cu DVD-uri și alege, ca din întâmplare, un film. *Brokeback Mountain*. Îmi dau seama că totuși nu e chiar atât de schimbată precum pare acum, în spatele docilității ei e tot Diana cea pe care o cunosc atât de bine și de care sunt atât de sătul.

Nu mai am nicio scăpare. Trebuie să văd filmul, un compromis mic pentru o partidă de sex facil și familiar.

Diana stinge lumina și lasă doar o veioză aprinsă. Când apasă butonul de *play*, pornește de fapt un test pentru mine. Vrea să vadă câte sunt dispus să îndur ca să fiu din nou cu ea. I-aș zice de pe acuma, nu multe, femeie! Dar pentru că chiar vreau să am parte de niște sex în seara asta, mă hotărăsc să rezist, dar o avertizez că am niște informații despre film și că e posibil să am comentarii ironice pe parcursul lui, dat fiind subiectul și personajele masculine care și-o dau la chec.

Nu știu cum vin ideile. Nimeni nu știe exact. Ai tot felul de chestii adunate în cap și, la un moment dat, ele se combină în ceva nou. Cam așa cred că e, în mare.

Din momentul în care apare Heath Ledger pe ecran, o idee nouă începe să mă bântuie și nici nu mai pot să urmăresc filmul. Tot felul de gânduri încep să se combine, să se curteze, să se împerecheze în capul meu.